

PRVÁ KAPITOLA

Temnota bola nádherná. Bozk tieňa. Nežné poláskanie mesačného svitu. Vždy bývala mojím útočiskom, miestom, kam som mohla uniknúť, nech už som sa pri svetle hviezd zakrádala na strechu, alebo von do polnočných uličiek, kde som mohla byť s bratmi. Temnota bola mojím priateľom. Prinútila ma zabudnúť na svet, v ktorom som prebývala, a pozývala ma do sna o inom.

Prepadala som sa do nej hlbšie, hľadala v nej útechu, až ma náhle prebral sladký šepot. V priehľadnej temnote žiaril len kosáčik zlatého mesiaca, plával, hojdal sa, stále sa pohyboval, stále sa mi vzdaloval. Jeho premenlivé svetlo ožarovalo lúku. Rozjarilo ma to. Videla som Walthera, ako tancuje s Gretou. Hneď za nimi sa krútila Aster v rytme hudby, ktorú som počula len vzdialene, a okolo pliec jej poletovali dlhé vlasy. To už je Sviatok vykúpenia? Aster na mňa zavolała: *Tak rýchlo, slečna, už podte!* Okolo vírili sýte farby: iskriace hviezdy sčerveneli; okraje mesiaca sa rozpili do čiernej oblohy ako navlhnutý cukor, temnota sa prehĺbila. Teplá. Ústretová. Nežná.

Až na to štychnutie, ktoré sa premenilo na rytmické trasenie. Opakované. Naliehavé.

Zostaň.

Ten hlas sa nevzdával. Bol chladný, jasný, ostrý.

Vydrž.

Široká tvrdá hrud', a keď sa moje oči pomaly otvorili, aj zahmlený

dych, hlas, ktorý zo mňa ďalej sťahoval prikrývku a pripomínal mi bolesť takú otupujúcu, že som takmer nemohla dýchať. Desivo jasné záblesky, pichanie, ktoré silnelo, a potom, keď už som to nemohla vydržať, zase ustúpilo.

Opäť temnota. Vábila ma k sebe. Už nijaký dych. Už nič.

V polovici cesty medzi dvoma svetmi sa mojím blúznením predral okamih precitnutia.

Tak takto vyzerá zomieranie.

LLA!

Chlácholivá temnota už zase mizla. Hrejivé teplo sa zmenilo na neznesiteľnú páľavu. Ozvali sa ďalšie hlasy. Ostré. Výkriky. Hlboké. Príliš veľa hlasov naraz.

Svätýňa. Som späť vo Svätyni. Vojaci, guvernéri... Komizar.

Pokožka mi horela, planula, páľila ma. Pokožka vlhká od horúčavy.

Lia, otvor oči. Okamžite.

Príkazy.

Našli ma.

„*Lia!*“

Viečka mi prudko vyleteli hore. Miestnosť sa krútila, oheň a tiene, záblesky a tváre. Obklopovali ma. Chcela som sa odtiahnuť, ale páľčivá bolesť mi opäť vyrazila dych. Pohľad sa mi rozmazal.

„*Lia, nehýb sa...*“

A potom mätež ďalších hlasov. *Preberá sa. Držte ju. Nedovoľte jej, aby sa nadvibla.*

Donútila som pľúca slabo vydýchnuť a oči mi zaostriili. Rozhliadla som sa po tvárach okolo seba. Guvernér Obraun a jeho gardisti. Takže to nebol sen. Dostihli ma. Potom mi niečia ruka jemne naklonila hlavu.

Rafe.

Kľáčal pri mne.

Pozrela som sa po ostatných a rozpamätala sa. Guvernér Obraun a jeho muži bojovali na našej strane. Pomohli nám ujsť. Prečo? Pretože to sú Džeb a Tavish.

„Guvernér,“ zašepkala som. Bola som príliš slabá, než aby som dokázala vysloviť ešte niečo.

„Sven, vaša výsosť,“ opravil ma a pokľakol na koleno. „Prosím, volajte ma Sven.“

To meno mi bolo povedomé. Počula som ho v tých horúčkovitých zahmlených okamihoch. Rafe ho oslovoval Sven. Znova som sa rozhládla, snažila som sa zorientovať. Ležala som na prikrývke na zemi. Zakrytá huňami, ktoré páchli od koní. Bola som prikrytá sedlovými huňami.

Pokúsila som sa zdvihnúť jednu ruku a telom mi znovu prenikla mučivá bolesť. Klesla som späť a celá miestnosť sa so mnou rozkrútila.

Musíme tie broty vybrať.

Je príliš slabá.

Celá horí. Tá horúčka ju ešte viac oslabí.

Rany sa musia vyčistiť a zašiť.

Dievča som ešte nezašival.

Telo ako telo.

Počúvala som ich dohadovanie a potom som si spomenula. Malich ma trafil. Jedným šípom do stehna a druhým do chrbta. Naposledy som si vybavovala, že som na brehu rieky, Rafe ma dvíha do náručia a jeho chladné pery sa tlačia k mojim. Koľko času odvtedy prešlo? Kde sme teraz?

Je dosť silná. Urob to, Tavish.

Rafe vzal do dlaní moju tvár a naklonil sa ku mne. „Lia, hroty sú príliš hlboko. Musíme rozrezať rany, aby sme ich mohli vytiahnuť.“

Prikývla som.

Oči sa mu zaleskli. „Nesmieš sa hýbať. Musím ťa pridržať.“

„V poriadku,“ zašepkala som. „Som silná. Ako si povedal.“ Vo vlastnom hlase som počula slabosť, ktorá vyvracala moje slová.

Sven zažmurkal. „Kiežby som mal pre vás trochu pálenky, dievčička.“ Podal niečo Rafemu. „Strč jej to do úst, aby sa mala do čoho zahryznúť.“ Chápala som prečo – aby som nekričala. Je nablízku nepriateľ?

Rafe mi strčil do úst koženú pošvu. Na holej nohe ma poštekľil chladný vzduch, keď Tavish odhrnul prikrývky, aby mi obnažil ranu

na stehne. Došlo mi, že pod tými huňami toho na sebe veľa nemám. Vlastne iba košielku. Nieкто zo mňa musel zvliecť tie premáčané šaty.

Tavish zamrmlal ospravedlnenie, ale nestrácal čas. Rafe mi pritisol paže k zemi a nieкто ďalší mi priklakol nohy. Do stehna sa mi zaryl nôž. Hrudník sa mi zachvel. Cez zovreté zuby mi unikli stony. Telo sa proti mojej vôli začalo zmietať a Rafe ma zovrel pevnejšie. „Pozeraj sa na mňa, Lia. Pozeraj sa stále na mňa. Čoskoro bude po všetkom.“

Zahľadela som sa do planúcej modrej farby jeho dúhoviek. Držal ma očami ako prišpendlenú. Po čele mi stekal pot. Nôž sa mi vrtal v stehne a ja som sa už nedokázala sústrediť. Z hrdla mi unikol chrapot.

Pozeraj sa na mňa, Lia.

Nôž bodal. Krájal.

„Mám to!“ vykrikoval konečne Tavish.

Dýchala som prerývane, prudko. Džeb mi osušil tvár studenou mokrou handričkou.

Výborne, princezná. Nieкто, koho som nepoznala.

Šitie bolo oproti rezaniu a bodaniu hračkou. Rátala som, koľkokrát sa ihla zapichla do mäsa. Štrnásťkrát.

„Teraz chrbát,“ ozval sa Tavish. „To bude trošičku horšie.“

Keď som sa prebudila, Rafe spal vedľa mňa. Jeho oťažená ruka mi spočívala na bruchu. Veľmi som si nepamätala, ako mi Tavish vyťahoval hrot z chrbta – len jeho slová, že sa mi šíp zabodol zozadu do rebra a to mi zrejme zachránilo život. Cítila som rezanie, pichanie, a potom bolesť takú oslepujúcu, že som už nevidela nič. Konečne ku mne Rafe ako zo stokilometrovej diaľky zašepkal: *Je to vonku.*

Uprostred kamenného kruhu neďaleko odo mňa horel ohník. Osvetľoval blízku stenu, ale zvyšok nášho prístreška zahaľovali tieň. Vyzeralo to ako nejaká veľká jaskyňa. Počula som fŕkanie koní. Boli tu s nami. Na druhej strane ohniska som videla Džeba, Tavisha a Orrina, spiacich na zvinutých prikrývkach. Vľavo odo mňa sedel opretý chrbtom o stenu jaskyne guvernér Obraun – *Sven.*

Prvýkrát mi to zreteľne došlo. Toto boli Rafeho štyria muži. Tí, v ktorých príchod som neverila – guvernér, jeho osobný strážca, zberač konského trusu a staviteľ plte. Netušila som, kde sme, ale napriek všetkým mizerným vyhliadkam sme riekou nejako prekonali. Všetci sme vyviazli živí. Okrem...

V hlave mi trešľalo, ako som sa v tom zúfalo snažila zorientovať. Naša sloboda bola vykúpená životmi druhých. Kto to krviprelievanie prežil a kto zomrel?

Pokúsila som sa zložiť si Rafeho ruku dolu z brucha, aby som sa mohla posadiť, ale aj najmenší pohyb mi spôsoboval oslepujúce šklbanie v chrbte. Sven si všimol, že sa vrtím, posadil sa vzpriamene a zašepkal: „Nepokúšajte sa vstať, vaša výsosť. Je ešte príliš skoro.“ Prikývla som. Sústredila som sa na oddychovanie, kým bolesť neustúpila.

„Ten náraz šípu vám asi zlomil rebro. A možno ste si v rieke polámali aj ďalšie kosti. Oddychujte.“

„Kde sme?“ spýtala som sa.

„V jednom úkryte, kde som sa schovával pred rokmi. Potešilo ma, že sa mi ho podarilo nájsť.“

„Ako dlho som bola v bezvedomí?“

„Dva dni. Je zázrak, že ste ešte nažive.“

Spomínala som si, ako som klesala do rieky. Ako mnou voda zmietala, vynorila som sa nad hladinu, rýchlo nabrala do pľúc vzduch, a potom ma to zase stiahlo nadol. A opäť. Rukami som chniapala po balvanoch, kladách, všetko mi vždy vyklzlo zo zovretia, a potom som si už len hmlisto vybavovala, že sa nado mnou nakláňa Rafe. Otočila som hlavu k Svenovi. „Rafe ma našiel na brehu.“

„Niesol vás dvadsať kilometrov, kým sme ho našli. Toto je prvýkrát, čo odvtedy zaspal.“

Pozrela som sa na Rafeho. Tvár mal strhanú a doudieranú. Nad ľavým obočím sa mu ťáhala krvavá rana. Rieka mu tiež dala zabrat. Sven mi vysvetlil, ako on s Džebom, Orrinom a Tavishom doplávali na plti na miesto, ktoré si vopred naplánovali. Vo vlastnoručne postíkanej ohrade tam nechali svoje kone a šesť vendských, ktorých sa zmocnili v boji, ale väčšina ich utiekla. Pochytali ich toľko, koľko ich

našli, vzali si zásoby a sedlá ukryté v blízkej zrúcanine, a vybrali sa oproti prúdu rieky späť. Prehľadávali brehy a okolité lesy a pátrali po nás. Konečne našli nejaké stopy a vydali sa po nich. Keď nás našli, vybrali sa s nami v noci k tejto skrýši.

„Keď ste naše stopy našli vy, tak...“

„Nebojte sa, výsosť. Počujete?“ Naklonil hlavu nabok.

Jaskyňou otriasol nápor vetra.

„Blizzard,“ poznamenal. „Zahladí všetky stopy, ktoré by mohol niekto sledovať.“

Nebola som si istá, či je búrka požehnaním, alebo úskalím – ani nám nedovolí ísť ďalej. Spomenula som si, ako mne a mojím bratom rozprávala teta Bernette o silných snehových búrkach u nich doma, ktoré zastreli nebo aj zem a zanechali za sebou záveje také vysoké, že sa ona a jej sestry dokázali dostať von z pevnosti len cez okno z prvého poschodia. A nechávali sa voziť na saniach ťahaných psami so širokými labami.

„Aj tak sa nás pokúsia vystopovať,“ namietla som. „Len čo to bude možné.“

Prikývol.

Zabila som Komizara. Griz mi zdvihol ruku do výšky pred klanmi, ktoré tvorili chrbticu Vendy. Jedným dychom ma vyhlásil za kráľovnú a Komizara. Klany jasali. Cesta k moci pre niekoho iného sa uvoľní, až keď všetkým ukáže moju mŕtvolu – a dokázala som si predstaviť, že ten niekto je Malich. Snažila som sa nemyslieť na to, čo sa stalo s Kadenom. Nesmela som svojim myšlienkam dovoliť, aby sa zatúlali týmto smerom, no aj tak som pred sebou videla jeho posledný výraz, výraz bolesti a zrady. Zabil ho Malich? Alebo iný Vendan? Bojoval proti nim na mojej strane. Keď si mal vybrať medzi Komizarom a mnou, nakoniec si vybral mňa. Dohnal ho k tomu pohľad na detské telíčko ležiace na snehu? Pretože pre mňa to bol rozhodujúci okamih.

Zabila som Komizara. Bolo to ľahké. Neváhala som, neľutovala som to. Napadlo niekedy mojej matke, že nie som o nič viac ako zviera? Keď som doňho zaborila nôž, necítila som nič. Ani keď som to urobila opakovane, len azda slabé zašklbanie jeho mäsa a čriev. Nič, ani

keď som potom zabila troch ďalších Vendanov. Alebo ich bolo päť?
V tom šílenom zmätku mi ich šokované tváre splývali.

Lenže Aster už nič z toho život nevrátilo.

Keď sa teraz predom mnou vynorila jej tvárička, bolo to viac, než som dokázala zniesť.

Sven mi priložil k perám vývar, tvrdil, že potrebujem niečo do žalúdka, ale ja som sa už opäť prepadala do temnoty a vďačne som sa odovzdala jej náručiu.